

NEW YORK TIMES BESTSELLER

REBECCA ROSS

SUOMENTANUT NANA SIRONEN

ARMOTTOMAT
VALAT

WSOY

REBECCA ROSS
ARMOTTOMAT
VALAT

Lumotut kirjeet 2

SUOMENTANUT NANA SIRONEN

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tämä kirja on fiktiivinen teos.
Kaikki romaanin hahmot, organisaatiot ja tapahtumat ovat kirjailijan mielikuvituksen tuotetta tai niitä käytetään fiktiivisesti.

Ensimmäinen painos

Sivun 11 runokatkelman teoksesta John Keats: *Runoelmia*
(suom. Jaakko Tuomikoski, WSOY 1917).

Englanninkielinen alkuteos
RUTHLESS VOWS (LETTERS OF ENCHANTMENT #2)
Copyright © 2023 by Rebecca Ross LLC. All rights reserved.
Translation Copyright © 2025 by Rebecca Ross LLC.
Suomenkielinen laitos © Nana Sironen ja WSOY 2025
Werner Söderström Osakeyhtiö
Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki
Kannen kuva: Kelley McMorris / Shannon Associates
ISBN 978-951-0-51815-1
Painettu EU:ssa
Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

*Jokaiselle, joka on etsinyt toista maailmaa vaatekomeron oven takaa,
joka on kirjoittanut kirjeen ja odottaa edelleen vastausta
tai joka näkee unta tarinoista ja pulppuaa sanoja.*

Sisällys

Prologi: ENVA	13
---------------	----

OSA I *Taikuus on yhä voimissaan*

1 Vakava kohtaaminen	17
2 Noiduttuja sanoja	30
3 Tarinassa on kaksi puolta	36
4 Hämähäkinseittiä ja jäätä	49
5 Ensimmäinen Alouette	61
6 Me pidämme enemmän toisista nimistämme	67
7 Kaikki kadonneet kirjeet	78
8 Erään lemmikkikotilon nimi	87
9 Autolähetti	95
10 Pyykkiä henkisesti vanhoille	106
11 R.	113

OSA II *Liekin vetovoima*

12 Vangittu satakieli	121
13 Olet sinä nähnyt pahempaakin	130
14 Nälkä	139
15 Näppäimet E ja R	148
16 Yhdeksän henkeä	155
17 Polta tämä kirje	163
18 Pelkkää usvaa ja muistoja	167

19	Tähdistä tehty prikaatikenraali	172
20	Talo joka tietää tarpeesi	183
21	Kasvotusten unen kanssa	190
22	Savuna ilmaan	196
23	Hehkuvia sydämiä	202
24	Mitä oikeasti tapahtui Avalon Bluffissa ja sen jälkeen	210

OSA III *Siivet häkissä*

25	Loistamaan, taas	217
26	Kerro minulle Iris E. Winnow'sta	226
27	Jumalia haudoilla	231
28	Kun koti ei tuoksu tutulta	236
29	Merkkejä viidennestä kerroksesta	242
30	Älä anna vapauden hämätä	250
31	Toisen maailman painovoimaa	260
32	Kohinaa linjalla	269
33	Maitoa ja hunajaa	277
34	Kahtatoista yli yksitoista	287
35	Älä unohda minua	294
36	Vieraita, toistaiseksi	305
37	Kätketyt soittimet	313
38	Ainoastaan kutsuvieraille	324
39	Hopeanhohtoa Viherkorttelissa	332

OSA IV *Unien crescendo*

40	Pintaan hengittämään	343
41	Keskusteluja mielikuvitusolennon kanssa	355
42	Luovutan käteni	368
43	Inkridden Irisin luvalla	380
44	Rautaa ja suolaa	388
45	Sata kertaa, tuhat kertaa	395

46	Olkoon sinun sielusi minun sieluni oma	408
47	Mihin kaikki kavaltaajat kallistavat päänsä	418
48	Ennestään tuttu ovi	420
49	Viidenkymmenen siiven voima	432
50	Kehtolaulu tuomituille rakastavaisille	437
51	Valunutta ikhoria	448
52	Mitä olisi voinut olla	460
53	Verta vuotava <i>Tribune</i>	468
54	Rakas Iris	473
55	Viimeinen sana	478
Epilogi: LOPPUSOITTO		484
Kiitokset		487

*Jo raukee laaksoon, virtaan hiljaiseen
ja kankahalle, viimein vaieten
pois kukkuloiden taa.*

*On laannut soitto. Mitä itse teen?
Kaikk' unta vaan? Sen näinkö valvoen?*

– JOHN KEATS: »ODI SATAKIELELLE»

Prologi

ENVA

Envalla ei ollut pienintäkään epäilystä, ei edes kaikkien näiden vuosien jälkeen, jotka hän oli viettänyt tomuisessa kuolevaisten maailmassa, etteikö Dacre lähtisi jonakin päivänä hänen peräänsä. Hän tiesi, ettei hänen soittonsa pitäisi Dacreä haudassaan ikuisesti. Viis siitä, millaisen uhrauksen hän oli tehnyt laulaessaan; hänen Dacrelle langettamansa mutkikas loitsu menettäisi lopulta voimansa.

Hän oli soittanut kehtolaulua kokonaisen vuodenkierron ajan, ensin keväästä kesään, kun maailma pehmeni vehreäksi harmaissa rajuilmoissa. Sitten kesästä syksyyn, kun ruska hohti kultaisena ja kuura verhosi lakastuvan ruohon. Syksystä talveen, kun vuoret kasvattivat jäiset hampaat kirpeässä pakka-sessa, ja sitten uuteen kevääseen.

Se riitti pitämään hänen entisen puolisonsa mullan alla vuosisatoja kuolevaisten ajanlaskun mukaan, ja se oli kelvannut myös silloiselle ihmisten kuninkaalle. Ja kolme muuta jumalaa taas... Alva, Mir ja Luz... Heidän heräämisestään Enva ei ollut missään vaiheessa ollut huolissaan.

Mutta kaikki hyvä päättyy joskus. Ja kaikissa lauluissa on viimeinen säkeistö.

Dacre heräisi, ja Enva odottaisi häntä.

Enva puristi pitkät sormensa nyrkkiin, ja hänen turvonneita niveliään särki. Hän oli tiennyt loitsunsa voiman ehtyvän

muttei ollut arvannut, miten raskasta olisi upottaa itseensä niin valtava mahti.

Enva seisoi hetken muistoihinsa vaipuneena varjossa Broad Streetillä ja katseli ihmisiä, jotka kiiruhtivat ohi tietämättöminä hänen läsnäolostaan. Häntä ei useinkaan huomattu, niin kuin hän toivoikin. Hän saattoi sulautua kuolevaisten joukkoon kuin olisi ollut yksi heistä, muodostunut ruumiista, joka vuotaisi verta ja lopulta maatuksi, ja hengestä, joka oli kuin kynttilän liekki, lepattava ja hehkuva. Pimeydessä loistava.

Hän odotti vielä hetken, että aurinko ehti laskea. Vasta siten hän lähti liikkeelle iltahämärään ja suuntasi kadun yli kohti erästä tiettyä kahvilaa. Hän oli melko varma, että oli käynyt siellä aiemminkin, hyvin kauan sitten. Ennen kuin tämä kaupunki oli kohonnut katukiveyksen ruudukosta. Ennen kuin rakennuksia oli tehty korkeista teräsluurangoista.

Hän *melkein* muisti tämän paikan, jos antoi mielensä palata menneisyyteen. Jos hän uskalsi elää uudelleen ajan, jolloin hän oli asunut Dacren kanssa maan alla – jolloin hän olisi voinut hukkoa yksinäisiin varjoihin herätessään Dacren vuoteesta ja kaivatessaan taivasta.

Dacre oli sulkenut hänet kultaiseen häkkiin, mutta hän oli livistänyt Dacren kynsistä.

Enva saapui ovelle. Kahvila oli mennyt jo kiinni, mutta lukot eivät olleet ennenkään pidätelleet häntä, ja niin hän astui sisään ja katseli tilaa. Kyllä vain, hän oli käynyt täällä ennenkin, mutta paikka oli silloin ollut aivan erilainen. Hänellä oli outo tunne, että vaikka kaikki hänen ympärillään oli vaihtunut ja muuttunut kuin vuodenajat, hän itse ei ollut. Hän oli sama kuin vuosisatoja sitten, ikivanhoista tuulista ja kylmistä tähtikuvioista luotu.

Mutta hän ei ollut täällä joutuakseen menneisyyden uhriksi.

Hän siristi silmiään ja lähti etsimään ovea.

O S A I

Taikuus on yhä voimissaan

Vakava kohtaaminen

Kevät oli vihdoin saapunut Oathin kaupunkiin, mutta Iris Winnow oli luita ja ytimiä myöten niin kohmeessa, että edes auringon kilo ei sulattanut häntä. Kävellessään Broad Streetin vilinässä raitiovaunukiskojen ja kuluneiden katukivien yli hän tiesi, että joku seurasi häntä. Hän työnsi kätensä syvälle trenssin taskuihin ja asteli jalkakäytävän halkeamista kasvavien rikkaruohojen yli vastustaen kiusausta vilkaista taakseen.

Takki oli vasta kolme päivää vanha ja tuoksui vielä kaupalta josta Iris oli sen ostanut – hieman ruusuparfyymiltä, mustalta teeltä ja lankatuilta nahkakengiltä – ja päivät alkoivat olla jo niin lämpimiä, ettei hän oikeastaan olisi tarvinnut sitä matkalla työpaikalle. Mutta hänestä tuntui hyvältä kun hänellä oli takki vyötettynä ympärilleen, ikään kuin haarniska.

Hän värähti pujotellessaan leipomon ovelle kerääntyneen väkijoukon läpi ja toivoi, että hänen varjostajansa kadottaisi hänet näkyvistään aamiaissämpylöitä ostavien ihmisten tungoksessa. Hän mietti, oliko hänen perässään Forest. Ajatus sai hänet alkuun paremmalle tuulelle, mutta sitten todella paljon huonommalle. Forest oli tehnyt sellaista ennenkin, Avalon Bluffissa. Itse asiassa Forest oli tarkkaillut häntä *päiväkausia* ja odottanut oikeaa hetkeä ilmestyä, ja sen ajatteleminen tuntui hänestä edelleen ikävältä.

Iris ei jaksanut enää vastustaa kiusausta. Hän vilkaisi nopeasti olkansa yli, ja tuuli lennätti muutaman hiuskiehkuran hänen kasvoilleen.

Hänen isoveljeään ei näkynyt, mutta toisaalta Forest ei ollut enää sama nauravainen, lämmin ihminen kuin ennen liittymistään Envan joukkoihin. Ei: sota oli jättänyt häneen jälkensä, opettanut hänet liikkumaan juoksuhaudoissa, ampumaan ja hiipimään kuolonvyöhykkeen läpi vihollisen alueelle. Sota oli haavoittanut häntä syvästi. Ja jos tänäaamuinen varjostaja oli Forest, se tarkoitti, että hän epäili Irisia yhä.

Hän uskoi yhä että Iris pakenisi, lähtisi hänen luotaan Oathista hyvästejä jättämättä.

Luota minuun, Forest.

Iris nielaisi ja jatkoi ripein askelin eteenpäin. Hän tuli sen rakennuksen kohdalle, jossa oli aiemmin työskennellyt, jossa *Oath Gazetten* konttori loisti viidennessä kerroksessa, siellä missä hän oli ensi kerran tavannut Romanin ja pitänyt tätä ylimielisenä yläluokkaisena snobina. Siellä missä hänen sanansa olivat ensimmäisen kerran päässeet sanomalehteen, missä hän oli saanut kipinän toimittajan työhön.

Iris käveli raskaiden lasiovien ohi ja kosketti nimettömässään olevaa sormusta. Hän kääntyi hiljaisemmalle sivukadulle ja kuulosteli askelia takaansa. Raitiovaunujen kellojen kilkatus ja katukauppiaiden elämäinti hukuttivat muut äänet alleen, mutta Iris uskaltautui kuitenkin oikaisemaan pienen kujan kautta.

Se oli erikoinen, umpimähkäinen reitti, jolla useimmat autot eivät mahtuneet liikkumaan rikkomatta sivupeilejä. Kivetty kuja, jolla saattoi vielä aistia taikuuden astuessaan tietyistä ovista sisään, vilkaistessaan ikkunoiden heijastuksiin tai kulkiessaan läpi varjosta joka ei katoa, vaikka aurinko paistaisi kuinka kirkkaasti.

Mutta kun Iris näki valkoiseen tiiliseinään maalatun kirkkaanpunaisen tekstin, hän pysähtyi.

Jumalat kuuluvat hautoihinsa.

Se ei ollut ensimmäinen kerta, kun hän oli törmännyt näihin sanoihin. Edellisviikolla hän oli nähnyt ne maalattuina katedraalin seinään ja kirjaston oviin. Teksti oli aina punaisella, verenpunaisella, ja sen perässä oli usein nimi: *Enva*.

Kukaan ei ollut nähnyt jumalatarta viikkoihin. Hän ei enää laulanut ihmisiä mukaan sotaan, lietsonut heitä värväytymään ja taistelemaan. Joskus Iris mietti, oliko Enva kaupungissa laisinkaan, vaikka jotkut väittivät nähneensä hänet silloin tällöin. Entä kuka maalasi näitä pahaenteisiä sanoja pitkin kaupunkia... sitä Iris saattoi vain arvailla, mutta vaikutti siltä että asialla oli Oathin asukkaiden joukko, joka ei halunnut Cambriaan eläviä jumalia. Ei Dacreakaan.

Iris värähti ja jatkoi matkaa. Hän oli jo melkein *Inkridden Tribunen* kohdalla, kun hän uskalsi vilkaista taakseen uudemman kerran.

Kauempana kadulla oli tosiaan joku. Hahmo kuitenkin käännähti ja livahti varjoisaan porttikäytävään, eikä Iris pystynyt erottamaan varjostajan ruumiinrakennetta, kasvoista puhumattakaan.

Hän huokaisi ja hieroi kananlihalle menneitä käsivarsiaan. Hän oli päässyt perille, ja jos hänen perässään oli ollut Forest, he voisivat puhua asiasta myöhemmin hänen palattuaan töistä kotiin. Se keskustelu oli odottanut itseään jo viikon verran, mutta kumpikaan ei ollut uskaltanut tarttua siihen.

Iris pujahti puisesta ovesta, ja hänen askelensa kopisivat aulan mustavalkoisella laattalattialla. Hän laskeutui portaat alas ja tunsu että katossa roikkuvien hehkulamppujen valjussa hohteessa ilma oli viileämpi. Siinäpä lisäsyä käyttää trenssiä ympäri vuoden.

Inkridden Tribunen konttori sijaitsi hyvin vanhan rakennuksen kellarissa, jossa tuntui vallitsevan ikuinen syksy. Tammi-pöydillä oli paksuja paperipinoja, katossa risteili kupariputkia, paljaiden tiiliseinien raoista veti, ja messinkisten pöytälamppujen valo piirsi näkyviin tupakansavun tanssin ilmassa ja

heijastui kirjoituskoneiden näppäimistä. Se oli hämärä mutta kodikas paikka, ja Iris huokaisi hiljaa astuessaan sisään.

Attie istui jo heidän yhteisen pöytänsä ääressä ja tuijotti hajamielisesti kirjoituskonettaan. Hänen hoikissa ruskeissa sormissaan oli reunastaan lohjennut teekuppi, ja hänen otsansa oli mietteliäässä rypyssä.

Iris riisui trenssinsä ja ripusti sen tuolinsa selkänokalle. Hänellä oli yhä jalassaan sotilasmalliset varsikengät, jotka hän oli saanut sotakirjeenvaihtajaksi lähtiessään. Niissä oli paljon helpompi kävellä kuin korkeakorkoisissa kengissä, joita hän oli käyttänyt työskennellessään *Gazettessa*. Kengät eivät sopineet yhteen hänen ruudullisen hameensa ja valkoisen puseronsa kanssa, mutta Helena Hammondia hänen yhteensopimaton vaatepartensa ei näyttänyt haittaavan, kunhan hän vain kirjoitti hyviä juttuja lehteen.

»Huomenta», Attie tervehti.

»Huomenta», Iris vastasi ja istui tuoliinsa. »Kaunis ilma tänään.»

»Eli sitten kun pääsemme töistä, on takuulla myrsky», Attie letkautti ja otti kulauksen teetä. Sitten hän kuiskasi lempeämmin: »Onko kuulunut mitään?»

Iris tiesi, mihin Attie viittasi. Romaniin. Siihen, oliko Iris jotenkin onnistunut saamaan selville mitään Romanin olinpaikasta tai tilanteesta.

»Ei», Iris vastasi pala kurkussa. Hän oli Oathiin palattuaan lähettänyt sähköitä rautatieasemille, jotka olivat edelleen toiminnassa rintaman läheisyydestä huolimatta, vaikka se olikin hakuammuntaa.

HENKILÖ KATEISSA STOP ROMAN C KITT STOP MUSTA
TUKKA SINISET SILMÄT SOTAKIRJEENVAIHTAJA STOP
NÄHTY VIIMEKSI AVALON BLUFFISSA STOP OTA YHTEYTTÄ
I WINNOW OATHIN LENNÄTINTOIMISTO STOP

Iris ei ollut vielä saanut vastausta, mutta mitä hän toisaalta olisi voinut odottaa? Viime aikoina oli kadonnut lukemattomia sotilaita ja siviilejä, ja hän yritti kääntää ajatuksensa toisaalle valmistelemalla kirjoituskonettaan, joka ei oikeastaan ollut hänen omansa vaan *Tribunesta* lainattu. Se oli vanha kone; välinäppäin oli kulunut lukemattomien peukaloiden painalluksista ja muutama kirjain jumitti, mikä sai aikaan paljon virheitä. Iris oli vasta totuttelemassa siihen ja ikävöi mummitaan saamaansa maagista kirjoituskonetta. Sitä, joka oli yhdistänyt hänet Romaniin. Kolmatta Alouetta.

Syöttäessään puhdasta paperia telalle Iris mietti, missä hänen kirjoituskoneensa mahtoi olla. Hän oli nähnyt sen viimeksi huoneessaan Marisolín majatalossa. Ja vaikka majatalo oli selvinnyt pommituksesta kuin ihmeen kaupalla, oli kuitenkin arvoitus, mitä Dacre joukkoineen oli tehnyt kaupungille sen vallattuaan. Ehkä kolmas Alouette oli yhä hänen entisessä huoneessaan, koskemattomana ja tuhkan peitossa. Ehkä joku Dacren sotilas oli vienyt sen ja käyttänyt sitä omiin pahoihin tarkoituksiinsa taikka iskenyt sen katuun, niin että se oli hajonnut kimalteleviksi palasiksi.

»Oletteko kunnossa, Iris?» Helena Hammondin ääni havahdutti Irisin. Hän nosti katseensa ja näki pomonsa pöydän vieressä. »Näytätte hiukan kalpealta.»

»Olen kunnossa, olin vain... ajatuksissani», Iris vastasi hymyillen vaisusti. »Anteeksi.»

»Turha pyytää anteeksi. Ei ollut tarkoitus keskeyttää mietteitänne, mutta minulla on teille kirje.» Helenan vakaville kasvoille levisi hymy, kun hän veti housuntaskustaan ruttuisen kirjekuoren. »Ihmislä, josta varmaan kuulette mielellänne.»

Iris nykäisi kirjeen Helenan kädestä pystymättä peittelemään intoaan. Siinä täytyi olla uutisia Romanista, ja hänen vatsaansa kipristeli kauhunsekaisen toiveikkaasti, kun hän repi kuoren auki. Alkuun hän hämmästy, sillä viesti oli pitkä – liian pitkä sähköksi – ja sitten hän huokaisi väristen ryhtyessään lukemaan:

Rakkain Iris,

en voi sanoin kuvailla, kuinka helpottunut olin (ja olen edelleen!), kun kuulin että olit päässyt turvallisesti takaisin Oathiin! Attie on varmasti jo kertonut, mitä Avalon Bluffissa tapahtui sinä kauheana päivänä, mutta me odotimme sinua ja Romania kuorma-auton luona niin kauan kuin pystyimme. Siltikin sydämeni tuntui särkyvän kun ajoimme pois ilman teitä, enkä voinut kuin rukoilla että olisitte turvassa ja että onnistuisimme vielä tapaamaan toisemme.

Helena kertoi kirjeessään, että Roman on edelleen kadoksissa. Miten kurjaa, rakas ystäväni. Voisinpa jotenkin lievittää huolta, jota varmasti tunnet. Olet kuitenkin aina tervetullut sisareni luokse River Downiin. Tänne pääsee Oathista päivässä, ja täällä on huone sinulle ja Attielle, jos haluatte tulla käymään.

Siihen asti olet ajatuksissani. Minulla on sinua ikävä!

Ystäväsi

Marisol

Iris räpytteli kyynleet silmistään ja sujautti kirjeen takaisin kuoreen. Hän oli nähnyt Marisolin vain kaksi viikkoa sitten. Kaksi viikkoa sitten he olivat olleet kaikki yhdessä majatalossa. Kaksi viikkoa sitten hän oli mennyt naimisiin Roman C. Kittin kanssa puutarhassa.

Kaksi viikkoa ei ollut ollenkaan pitkä aika; Irisilla oli vieläkin haaleita mustelmia ja rupia polvissa ja käsivarsissa sen jäljiltä, kun hän oli kömpinyt raunioissa keskellä kaasupilviä. Hän kuuli vieläkin korvissaan pommien räjähdykset ja aisti maan järinän jalkojensa alla. Hän tunsi vieläkin Romanin hengityksen hiuksissaan, kun tämä piti häntä sylissään, ikään kuin mikään ei voisi koskaan tulla heidän väliinsä.

Kaksi viikkoa tuntui kuluneen yhdessä hujauksessa – sen perusteella miten verestäviä Irisin sisäiset haavat olivat, kaikki olisi voinut tapahtua eilen – mutta täällä Oathissa, missä ihmiset elivät elämäänsä niin kuin ennenkin, ikään kuin joidenkin kilometrien päässä lännessä ei olisi raivonnut sota... aika Avalon Bluffissa oli alkanut tuntua kuumehoureelta. Tai joltain mikä oli tapahtunut *vuosia* sitten ja minkä alituinen muisteleminen oli kuluttanut ja kellastanut.

»Marisol voi hyvin, eikö niin?» Helena kysyi.

Iris nyökkäsi ja sujautti kirjekuoren pöydällä olevan kirjan alle. »Niin. Hän kutsui minut ja Attien käymään hänen ja hänen sisarensa luona.»

»Meidän pitäisi mennä sinne pian», Attie sanoi.

Ai niin, Iris ajatteli. Attie oli jo käynyt River Downissa. Hän oli vienyt Marisolin (sekä Syreeni-nimisen naukuvan kissan) sinne kuorma-autolla pitääkseen Marisolin vaimolle Keeganille antamansa lupauksen. Iris oli huolissaan myös Keeganista, joka palveli kapteenina Envan armeijassa. Hän ei tiennyt, oliko tämä selvinnyt Avalon Bluffin taistelusta.

Iris oli juuri vastaamassa, kun konttoriin laskeutui hiljaisuus. Katosta roikkuva lamppu välähti kuin varoitusmerkiksi, ja kirjoituskoneiden näppäinten tasainen nakutus vaimeni vähitellen, ikään kuin *Tribunen* sydän olisi lakannut lyömästä ja jäänyt odottamaan. Helena kurtisti kulmiaan ja kääntyi katsomaan ovelelle, ja Iris seurasi hänen katsettaan ja huomasi miehen, joka seisoi tiilistä muuratussa oviaukossa.

Mies oli pitkä ja laiha, ja hän oli pukeutunut kolmiosaiseen tummansiniseen pukuun, jonka rintataskussa oli punainen liina. Hänen ikäänsä oli vaikea arvata, mutta hänen kalpeissa kasvoissaan oli uurteita. Tiukkailmeisen suun yllä oli viikset, ja teräväkatseiset silmät kiilsivät hämärässä kuin obsidiaani. Harmaantuvat hiukset oli sliipattu hiusöljyllä taakse knallihatun alla.

Iris ei aluksi tunnistanut tulijaa. Hän mietti, oliko tämä mies se joka oli seurannut häntä aamulla, kunnes huomasi että

taempana aulassa seisoi kaksi turvamiestä jykivät kädet selän takana.

»Kansleri Verlice», Helena sanoi harkitun kuuloisesti.
»Mikä tuo teidät *Inkridden Tribuneen*?»

»Yksityisasiä», kansleri vastasi. »Voimmeko vaihtaa muutamana sanan?»

»Sopii. Tännepäin.» Helena pujotteli pöytien välistä toimistoonsa.

Iris katseli, miten kansleri Verlice lähti perään silmäillen mennessään toimitussihteereitä ja toimittajia. Näytti melkein siltä kuin mies olisi katsonut heidän *lävitseen*, taikka *etsinyt* jotakuta, ja Irisin sydän hypähti kun kansleri vilkaisi konttorin toiselta puolelta suoraan häneen.

Tutkimaton katse viipyi Irisissa hetken ja siirtyi sitten Attiehin. Siinä vaiheessa kansleri oli ehtinyt Helenan huoneen ovelelle eikä voinut muuta kuin laskea katseensa ja astua sisään. Helena sulki oven heidän perässään; turvamiehet jäivät aulaan vartioimaan, niin ettei kukaan päässyt ulos eikä sisään.

Inkridden Tribuneen hyörinä käynnistyi taas hiljalleen. Toimitussihteerit jatkoivat paperipinojensa korjailua punakynillään, toimittajat palasivat kirjoitustensa pariin, assistentit kiirehtivät teepöydän ja puhelimen luo ja alkoivat kanniskella höyryäviä kuppeja ja lapuille raapustettuja viestejä työpisteisiin.

»Mistähän tuossa on oikein kyse?» Attie kuiskasi ja kallisti päätään Helenan työhuoneen suuntaan.

Iris tukahdutti puistatuksen. Hän veti trenssin takaisin ylleen ja kiristi vyön tiukalle.

»En tiedä», hän kuiskasi vastaukseksi. »Mutta ei se mitään hyvää voi olla.»

Kymmenen minuutin kuluttua työhuoneen ovi avautui.

Iris piti katseensa tiukasti kiinni paperissaan ja tekstissään ja heittäytyi kirjoituskoneensa rytmin vietäväksi, mutta silmäkulmastaan hän näki kanslerin. Mies asteli hitaasti konttorin

poikki, ja Iris aisti jälleen miten kanslerin katse tuntui mittailevan häntä, samoin Attieta.

Iris puri hampaansa yhteen ja painoi leuan rintaan niin että pääsi hiustensa taakse piiloon kanslerin katseelta.

Hän huokaisi helpotuksesta kun Verlice turvamiehineen katosi portaikkoon, mutta miehen partaveden pistävä leyhähdys jäi leijumaan ilmaan kuin sumupilvi. Iris aikoi juuri nousta kaatamaan itselleen kupin teetä huuhdellakseen sillä pahan maun suustaan, kun hän näki Helenan viittilöivän hänelle.

»Iris ja Attie. Minulla on teille asiaa.»

Attie lakkasi kirjoittamasta ja nousi sanomatta sanaakaan, kuin olisi osannut odottaa tätä. Hän kuitenkin puri huultaan, ja Iris tiesi ystävänsä olevan yhtä hermostunut kuin hänkin oli. Mitä kansleri sitten olikaan tullut sanomaan, se koski varmasti heitä. Iris meni Attien perässä Helenan huoneeseen.

»Istukaahan», Helena sanoi asettuessaan pöytänsä taakse.

Iris sulki oven ja istuutui kuluneelle nahkasohvalle Attien vasemmalle puolelle. Hän vastusti kiusausta rusaotella rystysiään ja odotti että Helena puhuisi ensin.

»Onko teillä mitään aavistusta siitä, miksi kansleri kävi täällä?» Helena aloitti lopulta, ja hänen äänensä oli oudon rauhallinen ja viileä. Kuin vesi jääkuoren alla.

Attie vilkaisi Irisia sivusilmällä. Hän oli tullut samaan johtopäätökseen. Iris näki sen hänen silmistään. Ärsyyntymisen, huolen, kiukun välähdyksen.

»Hän ei pitänyt jutuistamme», Iris sanoi. »Niistä hiljattain julkaistuista, jotka kertoivat Clover Hillin ja Avalon Bluffin evakoinnista, pommituksista ja kaasutuksesta.»

Helena kurkotti ottamaan savukkeen mutta huokaisi sitten ja nakkasi sen paperipinon päälle. »Ei pitänyt, ei. Arvasin sen kyllä, mutta julkaisin ne silti.»

»No, ei kai hänen nyt varsinaisesti tarvitse niistä *pitää*, eihän?» Attie sanoi nostaen kättään turhautuneena. »Koska me kirjoitimme Irisin kanssa totuuden.»

»Hän ei näe asiaa niin.» Helenan punaruskea tukka roikkui otsalla. Hänen silmänalusensa olivat tummat kuin hän ei olisi nukkunut. Pisamat erottuivat selvästi hänen vaaleasta hipiästään, samoin hänen kasvoissaan kulkeva arpi.

»Miten hän sitten sen näkee?» Iris kysyi pyöritellen vihki-sormusta sormessaan.

»Hän pitää sitä pelotteluna ja propagandana. Hänen mielestään minä pyrin sellaisilla otsikoilla vain lisäämään myyntiä.»

»Sehän on roskaa!» Attie huudahti. »Iris ja minä näimme *omin silmin*, miten Avalon Bluffin jyrkanteelle hyökättiin. Me teemme työtämme reporttereina. Jos se ei kanslerille sovi, niin hän taitaa olla Dacren puolella.»

»Tiedän», Helena sanoi lempeästi. »Uskokaa pois. Tiedän kyllä. Te kirjoititte totuudenmukaisesti. Kirjoititte rohkeasti ja rehellisesti omista kokemuksistanne, juuri niin kuin halusinkin. Ja kyllä, kansleri näyttää olevan Dacren talutusnuorassa, valmis tanssimaan jumalan pillin mukaan. Mistä päästäänkin seuraavaan asiaan: Verlicen mielestä minä yritän aiheuttaa hankaluuksia lietsomalla pakokauhua ja raivoa. Hän syyttää meitä viimeisimmästä *Jumalat kuuluvat hautoihinsa* -tihuutyöstä: se teksti oli maalattu tänä aamuna hänen pihatiehensä kissan kokoisin kirjaimin.»

Iris koukisteli sormiaan. Hän mietti aamulla näkemäänsä pelotonta iskulausetta. »Ihmisillä on oikeus mielipiteisiinsä ja uskomuksiinsa, palvovatpa he jumalia tai eivät. Emme me voi sitä rajoittaa.»

»Sanoin samat sanat Verlicelle», Helena sanoi. »Mutta hän on eri mieltä.»

»Mitä se tarkoittaa meidän kannaltamme? Haluatteko ettemme enää kirjoita sodasta? Pitäisikö meidän olla kuin jumalia ei olisi olemassakaan?»

»Ei tietenkään», Helena tuhahti. Hänen uhmakkuutensa kuitenkin hiipui hänen jatkaessaan. »En haluaisi pyytää tätä teiltä, koska olette joutuneet kokemaan enemmän kuin me täällä osaamme kuvitellakaan. Olette palanneet aivan hiljattain.

Mutta jos Dacren joukot hyökkäävät itään siihen tapaan kuin te näitte Avalon Bluffissa... meidän on saatava tietää se, etenkin jos arvon kanslerillamme on kytköksiä häneen. Meidän on saatava tietää, paljonko meillä on aikaa ennen kuin Dacre ehtii Oathiin ja miten me voimme valmistautua siihen.»

Irisin sydän alkoi tykyttää. Oathiin palattuaan hän oli tuntenut olonsa tyhjäksi. Hän nukkui unia näkemättä. Hän söi maistamatta mitään. Hän kirjoitti kolme lausetta ja veti yli kaksi eikä oikein tiennyt, miten olisi jatkanut eteenpäin.

»Meidän pitää palata raporttoimaan rintaman läheltä», hän sanoi henki salpautuneena.

Helena rypisti otsaansa. »Niin. Mutta ei aivan samaan tapaan kuin viimeksi, koska Marisol ei ole enää Avalon Bluffissa.»

»Miten sitten?» Attie kysyi.

»Valmistelut ovat kesken, joten en osaa vielä sanoa.» Helena haroi sekaisina roikkuvat hiuksensa entistä pahempaan sotkuun. »Enkä odota teidän vastaavan oikopäätä. Itse asiassa toivoisin että pidätte kumpikin loppupäivän vapaata. Toivoisin että oikeasti *mietitte*, mitä tämä teille merkitsee ettekä vain vastaa niin kuin luulette minun *haluavan*. Ymmärrättekö?»

Iris nyökkäsi, ja hänen ajatuksensa kääntyivät heti Forestiin. Forest ei haluaisi hänen lähtevän, ja häntä kauhistutti, että hän joutuisi kertomaan asiasta veljelleen.

Hän vilkaisi Attieta epävarmana siitä, mitä hänen ystävänsä tekisi.

Attiella nimittäin oli viisi nuorempaa sisarusta ja rakastavat vanhemmat. Hän oli kirjoilla Oathin yliopistossa suorittamassa arvostettuja opintoja. Hänellä oli monia juttuja, jotka pitivät hänet kiinni täällä, kun taas Irisilla oli vain yksi. Mutta Attie oli myös muusikko ja piilotteli viuluaan kellarissa uhmaten kanslerin lakia, jonka perusteella kaikki kielisoittimet oli takavarikoitu. Hän oli antanut *Inkridden Tribune* -lehden tilauksen lahjaksi tympeälle professorille, jonka mielestä hänen kirjoituksistaan ei olisi mihinkään.

Attie ei ollut milloinkaan antanut kansleri Verlicen tapaisten ihmisten tai kapeakatseisten professorien sanoa viimeistä sanaa.

Ja Iris oli alkanut nopeasti huomata, ettei hän itsekkään ollut.

Kun Iris saapui jokirannan puistoon, taivaan halki vyöryi tummia pilviä. Hän oli lähtenyt Attien kanssa eri teille kulmakahvilasta, jossa he olivat syöneet myöhäistä aamiaista ennen kuin ryhtyivät noudattamaan Helenan neuvoa. Attie halusi kuljeksia yliopiston pihalla ennen kuin palaisi kotiin vanhempiensa rivitaloasuntoon, ja Iris halusi käydä siinä puistossa jossa he olivat Forestin kanssa viettäneet aikaa lapsina.

Iris pysähtyi sammaleiselle kivelle painava kirjoituskone-laatikko kädessään. Hän tuijotti matalana virtaavaan koskeen.

Mutkittelevan joen penkereillä kasvoi pajuja ja koivuja, ja kostea ilma tuoksui ihanalta. Oli outoa, kuinka kaukana kaupungista tämä paikka tuntui olevan, kuinka raitiovaunujen kello, autojen hurina ja ihmisten äänet vaimenivat. Hetken Iris saattoi kuvitella olevansa kilometrien päässä Oathista, idyllisellä maaseudulla, ja hän kyykistyi poimimaan muutaman kiven vedestä, joka oli niin kylmää että sormia pisteli.

Vuosia sitten Forest oli löytänyt kivikosta kotilon ja antanut sen Irisille. Iris oli nimennyt sen Morgieksi ja vienyt sen ylpeänä kotiin lemmikiksi.

Iris hymyili, mutta muisto tuntui viiltävän hänen keuhkojaan kuin terävä lasi.

Jos näet minua liikaa, kyllästy varmasti surullisiin kotilotarinoihini, hän oli kirjoittanut Romanille.

Mahdotonta, Roman oli vastannut.

Iris antoi kivien pudota käsistään ja katseli miten ne loiskahitivat veteen. Taivaalla jyrähti ukkonen, ja tuuli alkoi kahisuttaa puiden oksia. Ensimmäiset sadepisarat ropsahtivat Irisin olkapäille ja valuivat hänen trenssiään pitkin kuin kyynelet.

Hän lähti rivakoin askelin kotiinpäin, ja sade yltyi. Kun hän saapui kotitalonsa eteen, hänen hiuksensa olivat läpimärät,

mutta onneksi kirjoituskoneen kotelo piti vettä. Hän ei yleensä kantanut konetta kotiin töiden jälkeen, mutta hänestä oli alkanut tuntua, ettei hän halunnut olla ilman sitä. Inspiraatio saattaisi iskeä keskellä yötä.

Iris harppoi kumisevia metalliportaita pitkin toiseen kerrokseen mutta pysähtyi äkkiä huomatessaan, että heidän asuntonsa ovi oli raollaan. Hänen lähtiessään aamulla Forest oli ollut vielä kotona ja istunut sohvalla kiillottamassa vanhoja kenkiään. Forest oli vaikuttanut haluttomalta lähtemään ulos, ja Irisia mietitytti, oliko hänen veljensä huolissaan siitä että joku tunnistaisi hänet ja luulisi häntä karkuriksi. Asia oli todellisuudessa paljon monimutkaisempi, mutta useimmat oathilaiset eivät ymmärtäneet kunnolla, mitä rintamalla tapahtui.

»Forest?» Iris huhui ja astui lähemmäs ovea. Hän työnsi sitä varovasti ja kuunteli miten saranat narisivat. »Forest, sinäkö siellä?»

Ei kuulunut vastausta, mutta Iris näki sisällä lampun lämpimän, hämyisen valon. Joku oli heidän kodissaan, ja hänen selkäpiitään pitkin kulki kylmiä väreitä.

»Forest?» hän huusi uudelleen muttei saanut vastausta. Ilmassa tuntui mausteisen savun tuoksahdus, ja kuulosti siltä että joku liikkui sisällä.

Iris astui kynnyksen yli.

Olohuoneessa seisoj pitkä, iäkkäänpuoleinen mies, joka oli pukeutunut vasikannahkatakkiin ja tummaan pukuun. Iris ei ollut nähnyt miestä aiemmin, mutta heti kun heidän katseensa kohtasivat, hän tiesi kuka mies oli, ja kylmät väreet levisivät koko hänen kehoonsa ja saivat hänen verensä jäätymään.

Mies imaisi vielä kerran sikariaan kuin olisi valmistautunut tappeluun ja laski sen sitten punahehkuisena alas.

»Tervehdys, neiti Winnow», mies sanoi matalalla äänellä.
»Missä minun poikani on?»

MAAGISIA KIRJEITÄ KOHTALOKKAITA SANOJA VANNOTTUJA VALOJA

Lumotut kirjeet -menestysduologian päätösosa
saa sydämen tykyttämään ja silmät kyyneliin.

Iris on palannut rintamalta ruhjeilla ja sydän murtuneena. Sota ei ole vielä läheskään ohi, ja on vain ajan kysymys, milloin se saavuttaa valmistautumattoman Oathin kaupungin.

Roman on jäänyt vihollislinjojen taakse vailla muistikuvia menneisyydestään. Hän alkaa jälleen kirjoittaa lehtijuttuja – tällä kertaa viholliselle. Yllättäen hänen huoneensa lattialle ilmestyy kirje, jonka lähettäjä vaikuttaa yhtä aikaa vieraalta ja oudon tutulta.

Kohtalo heittelee Irisia ja Romania vääjäämättä lähemmäs toisiaan. Kun tilanne kiristyy, he vaarantavat rakkautensa ja tulevaisuutensa muuttaakseen jumalien sodan kulun.

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-51815-1